

DRAGUTIN MIHELČIĆ – NAJUSPJEŠNIJI PREDSEDNIK HSGI-a

Druželjubivi i susretljivi radoholičar

PRIPREMIO:
Branko Nadilo

Suradnike je uvijek opominjao na oprez u dogovorima o ispunjavanju obveza, a u početku se njima i naručiteljima često obraćao rečenicom: "Nemoguće izvršavamo odmah, a za čuda treba vremena!"

Uvodne napomene

U ovoj su našoj povremenoj seriji u kojoj predstavljamo neke od naših najistaknutijih građevinara dosad predstavljeni stručnjaci koji su se dokazali u praksi, ali su isto ostvarili i znatnu znanstveno-nastavnu karijeru. U ovom se slučaju radi isključivo o stručnjaku iz prakse koji se prvo dokazao kao cijenjeni projektant, a potom kao iznimno uspješan menadžer u projektantskoj tvrtki iz koje je poniknuo, a koja se razvila iz privatizacije jednog dijela nekad ugledne i cijenjene tvrtke – *Hidroprojekt*. Za predstavljanje nije zanemariva ni činjenica da je riječ o dugogodišnjem predsjedniku Društva građevinskih inženjera Zagreba (DGIZ-a) i Hrvatskog saveza građevinskih inženjera (HSGI-a), no glavni je poticaj za ovo predstavljanje bio taj što je Dragutin Mihelčić, dipl. ing. građ., u svim svojim aktivnostima, dakle kao projektant, menadžer i predsjednik stručnih udruga, bio zadivljujuće uspješan, a sve je to obavljao naizgled vrlo jednostavno i smireno i bez ikakvog vidljivog napora te srdačno, susretljivo, ali ujedno odlučno.

Dragutin je Mihelčić utemeljitelj i suvlasnik te bivši direktor tvrtke *Hidroprojekt-ing projektiranje* d.o.o. iz Zagreba, a sada savjetnik i predsjednik njezina Nadzornog odbora pa sebe u šali zna nazivati i "direktorom emeritusom". Naime, nakon što je ispunio uvjete koji su mu omogućivali odlazak u redovitu mirovinu, svoje je direktorsko mjesto smjestio ustupio mlađem suradniku Luki Jeliću, dipl. ing. građ., kojega je za to godinama pripremao.

Utemeljitelj i suvlasnik te bivši direktor tvrtke *Hidroprojekt-ing projektiranje*, sada savjetnik i predsjednik Nadzornog odbora, pa sebe u šali naziva "direktorom emeritusom"

Slično je učinio i sa svojim angažmanom u HSGI-u pa je na skupštini održanoj u Rijeci 2011. napustio sve funkcije. Jedino je pristao sudjelovati u restrukturiranju časopisa *Građevinar*, smatrajući ga neobično važnim za opstanak i buduće djelovanje HSGI-a. Doduše, nedavno je pristao, ali tek nakon duljeg negovaranja, da svojim velikim iskustvom pomogne i u organizaciji *Sabora hrvatskih graditelja* 2016. Razloge je jednom, barem što se tiče angažmana u stručnoj udruzi, obrazložio u nevezanom razgovoru. Tada je rekao da su ga kao relativno mladog inženjera, koji se u rad stručne udruge uključio sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća, osobito nervirali stariji, vječiti članovi uprave koji su se smatrali nezamjenjivima, a koji su najčešće samo smetali

ili nisu ništa radili. Tada se i zarekao da će kad za to dođe vrijeme smjesti odstupiti. Predstavljanje što slijedi rezultat je nekoliko razgovora, ali i dugogodišnjega poznanstva i druženja. Valja ipak reći da je Dragec, kako ga inače svi zovu, unatoč urođenoj pristupačnosti i veselosti, prilično suzdržan i zatvoren kad su u pitanju privatni i obiteljski odnosi. Zato će, vjerujemo, i za one koji ga dobro poznaju, neki podaci iz njegova života biti manje poznati, a neke će možda i iznenaditi.

Djetinjstvo i školovanje

Prezime Mihelčić potječe od imena sv. Mihovila ili Mihaela, vojskovođe vojske nebeske i pobjednika u borbi s pobunjenim anđelima, ali i voditelja blaženih duša u raj. To je svetačko ime jedno od najplodnijih u hrvatskoj antroponimiji, posebice

Portret Dragutina Mihelčića iz mladih dana (s iskaznice saveznoga košarkaškog suca)

Snimak gimnazijskog razreda u Požegi 1960. godine

ako se pribroje hipokoristici poput Mijo, Miško ili Mišo. Takvih prezimena *Hrvatski enciklopedijski rječnik* (*Novi liber*, Zagreb, 2002.) spominje više od 250. Među njima su, primjerice, Mihailovići, Mihanovići, Mijuškovići i Mišćevići, ali i neka koja to ne izgledaju na prvi pogled poput Mijok, Mikeš, Demikeli, Halec ili Halić. Prezime Mihelčić potječe od skraćenice Miho, a i takvih prezimena ima mnogo (Mihinec, Mihičić, Mihićinac, Mihnjak, Mihelin, Mihaljinec, Mihalić i dr.). Prema posljednjem popisu stanovništva, u Hrvatskoj su 743 osobe s prezimenom Mihelčić, koje žive u približno tristotinjak obitelji i u gotovo svim županijama, a najviše ih je u Zagrebu (110) i Delnicama (100). Pretpostavlja se da svi potječu iz Gorskog kotara.

plantaže jabuka, onda najveće u Europi, kao jedno od 17 braće i sestara (bilo je i dosta blizanaca) od kojih je preživjelo samo pet. To se naselje nalazi južno od grada Kutjeva i donedavno je bilo u sastavu sela Ciglenik, a prema posljednjem je popisu imalo tri stanovnika.

Dragutin Mihelčić rođen je u Požegi 16. srpnja 1945. kao prvo od dvoje djece majke Magdalene i oca Božidara, uglednog stomatologa. Osnovnu je školu i gimnaziju završio u Požegi. Tijekom osnovnoškolskog i srednjoškolskog obrazovanja počeo se pojačano baviti sportom, posebice košarkom. Iz juniorskih vremena pamti i kratkotrajno druženje s Krešmirom Ćosićem za njegova gostovanja u Požegi. Osobno ga smatra jednim od naj-

korisnijih i možda najboljih igrača kojega je Hrvatska ikad imala. Kada su ga trebali odvesti u izletišta Veliku, iz *Renaulta 4* morali su skinuti prednje sjedalo.

Mladi je Mihelčić košarku igrao u KK-u *Požega* i poslije u zagrebačkoj studentskoj ligi za sastav koji je okupljao sve studente iz Požeške kotline. Sjedište im je bilo na Dolcu, u prostorijama Češke *besede*. Prestao je igrati 1970. čim se zaposlio, a potom je bio republički i savezni košarkaški sudac, čak i predsjednik Zagrebačke sudačke organizacije. Sudio je na utakmicama jedinstvene Hrvatske lige i nikada nije "dobio batine". Doduše, jednom je u Sisku morao bježati na tribine. Od 1977. bio je delegat i kontrolor suđenja na utakmicama II. muške lige zapad i I. ženske lige. S košarkom je potpuno prekinuo 1980. godine.

Planinarenjem se počeo baviti još u srednjoj školi po požeškom gorju, a tijekom studija sudjelovao je preko fakultetskoga Ferijalnog saveza u organiziranim izletima po Hrvatskoj. Kao absolvent počeo se baviti i skijanjem, prvo po Češkoj i Slovačkoj tijekom studentske razmjene, potom u Sloveniji na Kranjskoj gori, Voglu i Rogli. Skijanjem se rekreativno bavi i danas, a najčešće je u Dolomitima, na skijalištu Kronplatz koje je inače najpopularnije među Hrvatima. Čak je nedavno dobio posebno priznanje za 35 godina vjernosti. Tenis rekreativno igra od 1974. do danas.

Sport i ostale društvene aktivnosti tijekom osnovnoškolskog i srednjoškolskog

Sport i druge aktivnosti pomogle su mu da razvije leaderske sposobnosti, a do toga je došlo spontano pa je s vremenom i sam shvatio da to obavlja dobro i bez posebnog napora

Božidar Mihelčić, Dragecov otac, rođen je početkom 20. stoljeća na velikom kutjevačkom imanju, koje je 1882. na dražbi kupila karlovačka obitelj Turković i s vremenom ga toliko razvila da je 1912. dobila barunsku titulu. Rođen je u naselju Dragan-lug, nastalom oko istoimene

Zajednički snimak KK Požega iz srednjoškolskih dana (D. Mihelčić šesti s lijeva)

Zajednički snimak cijele obitelji Mihelčić u Požegi prije dvadesetak godina

obrazovanja pomogle su mu da razvije svoje leaderske sposobnosti koje nesumnjivo posjeduje. Do toga je, priznaje, došlo nekako neusiljeno i potpuno spontano. Iako najmlađi (u osnovnu je školu krenuo godinu dana prije ostalih), bio je najbolji učenik u razredu, ujedno najbolji u generaciji (što je priznao gotovo s nelagodnom). Sa statusom najboljeg učenika, posebice dobrog u matematici, nekako je najnormalnije da postaneš predsjednik radne zajednice (kako se to nekad zvalo), omladinske organizacije, voditelj planinarske sekcije, organizator sportskih susreta, voditelj ferijalne sekcije, predsjednik zavičajnog kluba studenata, sudačke organizacije... Uostalom, rekao nam je, s vremenom se i sam na to naviknuo, shvativši da mu odgovara, što više, da takvu ulogu obavlja dobro i bez posebnog napora. Pritom valja istaknuti da nikad nije bio član Saveza komunista, što je i u pedesetim i šezdesetim godinama prošlog stoljeća bilo gotovo obvezno ako ste htjeli obnašati bilo kakve, pa i gotovo simbolične "funkcije". Ipak, priznaje, nikad ga nitko nije ni zvao, vjerojatno zato što su smatrali da takav poziv ne bi ni prihvatio zbog obiteljskog podrijetla i opredjeljenja.

Činjenica da je bio stariji brat pripomogla mu je da slobodno izabere buduće zanimanje jer je u mnogim našim krajevima bio običaj, ponegdje je i danas, da jedan od sinova nastavi u hodanu i uno-

snu praksu svog oca. Slobodnom izboru svakako je pripomogla i činjenica da je bio izvrstan učenik. Tako se dogodilo da je Dragutin postao građevinar, a mlađi brat Ivica stomatolog. Unatoč tome ipak je cijeli život ostao okružen stomatolozima jer su tog zanimanja, osim brata, i supruga Ljubica, ali i nećakinja i nećak te nećakova supruga.

Izbor je građevinarstva kao studija za mladog gimnazijalca iz ondašnje Slavonske Požege bio gotovo slučajan. Naime, u to su se vrijeme u gradu završnim razredima gimnazije predstavljali pojedini zagrebački fakulteti, uostalom drugih gotovo da i nije bilo, a nastup mu se Građevinskog fakulteta učinio najprivlačnijim i najsadržajnijim. Ujedno je nudio mnogo popratnih sadržaja za studente, ali i brojna usmjerenja te velike mogućnosti zapošljavanje nakon studija.

Zaposlenje i rad u *Hidroprojektu*

Fakultet je upisao 1963., a diplomirao u proljeće 1969. godine. Na studiju se stalno družio sa Želimirom Oreškovićem i Tomom Perićem, a druženje su nastavili i nakon studentskih dana. Nažalost, dugogodišnje je druženje prekinuto, barem u negdašnjem obliku, jer je prošle godine Tomo Perić, dipl. ing. građ., preminuo nakon duge i teške bolesti. S njim je Mihelčić bio osobito blizak jer bili su direktori srednje velikih projektantskih tvrtki za

cestogradnju i za vodooprivredu, a sje-dišta su im bila udaljena stotinjak metara zračne linije. Također, stanovali su u blizini u Velikoj Gorici, bili su povezani i kumstvom, a zajednički su se angažirali u DGIZ-u i HSGI-u početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća. Smrt ga je dugogodišnjeg prijatelja teško pogodila.

Nakon što je diplomirao, mladi je inženjer Dragutin Mihelčić otišao na odsluženje vojnog roka, a taj mu je dio života dijelom obilježio potres u Banja Luci. Posao u projektantskoj tvrtki *Hidroprojekt*, osnovanoj 1947., dobio je dok je još bio u vojsci pa je počeo raditi odmah nakon povratka. Naime, u tome projektantskom uredu radio je povremeno još tijekom studija pa su ga dobro poznavali. Prvi mu je izravni šef, zapravo i jedini u životu, bio Aleksander Rose, dipl. ing. građ., inženjer stare škole od kojega je puno naučio, posebice o odnosima s investitorima i o temeljitosti u rješavanju određenoga vodoopskrbnog problema. U tvrtki je bio zadužen za cijelu Slavoniju i za područje Zadra.

Prvi mu je šef bio Aleksander Rose, inženjer stare škole od kojega je mnogo naučio, posebice o odnosima s investitorima i o temeljitosti u rješavanju vodoopskrbnih problema

Valja reći da je upravo u vrijeme njegova zapošljavanja direktorom *Hidroprojekta* postao Dane Japunčić (1914. – 1992.), dipl. ing. kult. teh., koji je bio i predsjednik ondašnjeg DGIT-a Zagreb. Tada je ta tvrtka i postala jedna od vodećih hrvatskih hidrotehničkih tvrtki. Nedugo nakon njegova odlaska u mirovinu dugogodišnji je direktor postao Zlatko Blažević, dipl. ing. građ., utemeljitelj udruge *Slap*, koji je tu hidrotehničku tvrtku još više unaprijedio i svrstao je među najuspješnije u svom području na prostoru ondašnje Jugoslavije. O ing. Roseu (čita se Roze) nismo uspjeli doznati ništa detaljnije osim da je bio rođeni Vukovarac i da je bio voditelj projektantskog tima koji je 1962. projektirao slavni vukovarski vodotoranj visok 50,3 m i zapremine 2200 m³, dok

Dragutin Mihelčić na svom radnom mjestu u sjedištu tvrtke

je projektant konstrukcije bio umirovljeni prof. dr. sc. Matej Meštrič.

Mladi je inženjer Mihelčić dobro upoznao sve probleme vodoopskrbe na cijelome svom području, posebice u rodnoj Slavoniji. S vremenom je s mnogima koji su radili u komunalnim tvrtkama za vodoopskrbu i odvodnju postao prijatelj, ali i njihov savjetnik u pitanjima koja se odnose na rješavanje brojnih vodoopskrbnih problema. Uostalom, to radi i danas, neovisno o tome je li njegova tvrtka uključena u projektiranje. Projektirao je uglavnom dijelove vodoopskrbnih sustava, prvi mu je projekt realiziran u Vukovaru, ali radio je i na projektima kanalizacijskih sustava. Valja reći da je već 1983. postao voditelj projektantske grupe, kojih je u ondašnjem poduzeću bilo pet.

Postao je direktor i suvlasnik tvrtke u najgore vrijeme jer je započeo rat pa su ostali gotovo bez polovice teritorija – dio je bio okupiran, a dio u blizini ratnih zbivanja

Sa samostalnošću Hrvatske Dragutin se Mihelčić našao na svojevrsnoj životnoj prekretnici. Tvrtka je bila pred pretvorbom i privatizacijom, a njega je 1991. dugogodišnji direktor ondašnje *Hrvatske vodoprivrede* odnosno *Hrvatskih voda* Stjepan Šturlan, dipl. ing. građ., koji ga je dobro poznavao još kao direktor Vodne zajednice *Lonja-Strug*, pozvao da bude voditelj Sektora za korištenja i

gospodarenja vodama, dakle vodoopskrbe. Mihelčić je s njim otvoreno razgovarao, zahvalio mu se na pozivu i rekao da se odlučio ogledati kao menadžer projektantske tvrtke. Naime, ing. Blažević upravo je bio otišao u mirovinu, a tvrtka je bila pred pretvorbom i privatizacijom. Smatrao je to pravim izazovom jer biti projektant je jedno, a biti menadžer nešto sasvim drugo. Inače, o mogućoj zaradi uopće nije razmišljao, ali se pouzdao u brojne privatne kontakte i dobro obavljen posao. Ing. Šturlan ga je potpuno razumio i poželio mu mnogo sreće.

Tako je ing. Dragutin Mihelčić 1. srpnja 1991. postao direktor i suvlasnik tvrtke *Hidroprojekt-ing* d.o.o., jedne od pet koje su nastale iz bivšeg *Hidroprojekta*. Uz *Hidroprojekt-ing* d.o.o. danas djeluju još dvije, i to *Dippold&Gerold Hidroprojekt 91* d.o.o. i *Hidroprojekt-consult* d.o.o. Zapravo postao je to u najgore vrijeme jer je bio započeo rat pa je novoutemeljena tvrtka ostala gotovo bez polovice teritorija na kojemu je djelovala. Dio je naime bio okupiran, a dio u blizini ratnih zbivanja.

Djelovanje *Hidroprojekt-inga* od osnutka do danas

Kada su kao bivša grupa za vodoopskrbu postali samostalna tvrtka, u njoj je bilo zaposleno ukupno 60 ljudi. Neki su otišli odmah, a neki su i umirovljeni. Sada ih radi četrdesetak, a svjesno nisu htjeli da ih bude više jer to je broj radnika čiji se rad može kontrolirati bez većeg napora te se u svakom trenutku može znati u kojoj je fazi neki projekt. Osnovna je dje-

Izvođenje kanalizacije u staroj gradskoj jezgri Dubrovnika (radovi – lijevi, izvedeno stanje – desno)

latnost tvrtke projektiranje, koja čini čak 90 posto opsega poslova, jer je u maloju tvrtki u kojoj postoji uska specijalizacija teško odvojiti jednoga ili više najboljih stručnjaka za stručni nadzor. Među poslovima i dalje dominiraju oni iz područja vodoopskrbe, kojima su ostalom i počeli, ali su poslovanje proširili i na odvodnju i navodnjavanje, a izrađuju i opće studije i studije izvodljivosti, idejna rješenja i projekte, specifikacije i ponudbenu dokumentaciju te glavne, izvedbene i projekte izvedenog stanja, ali obavljaju i već spominjani nadzor nad građenjem. Dakle, bave se uslugama projektiranja, konzaltinga i inženjeringa na području vodoprivrede, graditeljstva, strojogradnje i zaštite prirode i okoliša.

Za čuda treba vremena

Unatoč poteškoćama u prvim ratnim godinama nikad se nije dogodilo da plaće nisu bile redovito isplaćivane jer su naučili raditi timski i izboriti se za poslove na tržištu. U početku im je ipak pomogla činjenica da su u ratnim zbivanjima mnogi vodoopskrbni sustavi bili oštećeni pa ih je trebalo osposobiti i sanirati. Uostalom, neki su sustavi bili i isključeni kad su vodocrpilišta bila pod kontrolom okupatora. Ing. Mihelčić nam je priznao da je nakon preuzimanja direktorskih poslova prestao projektirati i da mu je glavna zadaća bila kontrolirati što drugi rade. Pritom su svi bili svjesni, a to je bila i osnovna zamisao pri utemeljenju nove tvrtke, da su za investitore najbolje preporuke dobro obavljani poslovi, što je uostalom i najteže postići. Također su se nastojali pridržavati i predviđenih rokova. Zato Mihelčić i smatra da direktori takvih tvrtki moraju biti stručnjaci (umjesto ekonomista ili pravnika, što je sada čest slučaj) jer su u stanju odmah shvatiti i opseg i značajke projekta. Svoje je suradnike uvijek opominjao da budu posebice oprezni u dogovorima o ispunjavanju preuzetih obveza, što je "boljka" mnogih naših projekatana, ali i izvođača. Sjeća se da im se tada često obraćao rečenicom koja je bila i svojevrsno neslužbeno geslo bivšeg *Hidroprojekta*: "Nemoguće izvršavamo odmah, a za čuda treba vremena!"

Detalj s otvaranja prostorija DAGIT-a Vinkovci 1990. godine (nakon rata su se opet svečano otvarale)

Prema suradnicima nije bio nježan, posebice ako nešto nisu dobro obavili, no nisu ga se ni bojali jer su mu se mogli obratiti u svako doba i noći, štoviše uvijek im je pomagao, osobito u rješavanju birokratskih prepreka i dobivanju raznovrsnih suglasnosti. Sa svima je izvrsno surađivao te im je nastojao osigurati najbolje radne uvjete. Raditi su počeli u unajmljenom prostoru, a danas su vlasnici poslovnih prostora od približno 600 m². Posluju na tri mjesta – u sjedištu u Draškovićevoj 35/1 (gdje su i utemeljeni) te u poslovnica u Miramarskoj 38/1 u Zagrebu i na Trgu 125. brigade Hrvatske vojske 10 u središtu Rijeke. Svim su suradnicima, uz nužnu opremu, uvijek na raspolaganju i poslovni automobili. Tvrtka je inače u potpunom privatnom vlasništvu petnaestak bivših i sadašnjih zaposlenika.

Prema suradnicima nije bio nježan, osobito ako nešto nisu dobro obavili, no nisu ga se ni bojali jer su mu se mogli obratiti u svako doba i noći, a i uvijek im je pomagao

Radili su i rade na prostoru od Iloka do Cavtata te na području istočne Slavonije, Podravine, Moslavine, Banovine i Požeštine te na područjima gradova Zadra, Šibenika i Splita, ali i na otocima. Bili su

projektanti najvećega infrastrukturnog zahvata na ovim prostorima – *Eko Kaštelanski zaljev*. Na tom su poslu od 1998. do 2004. na dogradnji i poboljšanju vodoopskrbnog sustava Split – Solin – Kaštela – Trogir surađivali s tvrtkama *Projektirni biro d.o.o.* i *Hidroing d.o.o.* iz Splita, a radilo se na golemom prostoru od Splita (*CS Ravne njive*) do Trogira. Od početka su bili uključeni u program međusobnog povezivanja regionalnih vodovoda koji su 1990. potaknuli ing. Stjepan Šturlan i ondašnji ministar vodoprivrede Branko Bergman, dipl. ing. građ. Ta se ideja razrađivala tijekom Domovinskog rata jer je omogućivala sigurnu vodoopskrbu tijekom havarija ili isključivanja.

Osobito se rado prisjeća kako su 1992. u Domovinskom ratu interventno rješavali problem vodoopskrbe Pakraca i Lipika. Naime, pobunjeni su Srbi koji su izbjegli iz Pakraca bili zauzeli vodocrpilište Šumetlica i za vodoopskrbu grada postavljali raznovrsne nemoguće uvjete. Tada je na poticaj ing. Šturlana, a uz pomoć prof. dr. sc. Koste Urumovića s Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta (s kojim je niz godina uspješno surađivao u otkrivanju novih zaliha podzemnih voda), proradilo crpilište usred Pakraca, nazvano *Vrtič*, a potom i crpilišta u Dobrovcu i Donjem Čagliću koja su uspješno riješila problem opskrbe obrane i stanovništva tog područja pitkom vodom. Sada se sva ta izvorišta koriste kao pričuvna.

Sa izleta na Telaščicu članova Skupštine HSGI-a

Uz spašavanje vodoopskrbe Pakraca i Lipika povezana je i jedna anegdota. Radio je pobunjenih Srba, koji je emitirao iz njihova sjedišta i logora za zarobljenike u selu Bučju, izjavio kako je za pokretanje novog crpilišta u Pakracu "kriv" upravo ing. Dragutin Mihelčić koji se u podzemna nalazišta vode najbolje razumije. Izjavio je to odbjegli Ljubiša Budić, dipl. ing. građ., prijeratni aktivni predsjednik DAGIT-a u Pakracu, štoviše zahvaljujući njemu jedna se skupština ondašnjeg SGITH-a održala u Lipiku. Dakako da su se dobro poznavali, i to ne samo kroz djelovanje građevinske udruge, već i kroz svakodnevni posao jer su radili na istim poslovima, posebice na području Daruvara. Često su se i međusobno družili pa bi se moglo reći da su bili i prijatelji. No sve je dakako prekinuto početkom rata, za koji povjesničari tvrde da je zapravo počeo u Pakracu 2. ožujka 1991. sukobom odmetnutih srpskih policajaca i interventnih snaga ondašnjeg MUP-a Hrvatske.

Budić je u tzv. Republici Srpskoj Krajini ostvario "zavidnu" karijeru jer je od kraja 1993. do 28. svibnja 1995. bio tamošnji ministar za urbanizam, stambeno-komunalne poslove i građevinarstvo. Sada živi u Novom Sadu i ima malu tvrtku za građevinarstvo. Jednom su čak i razgovarali telefonom, ali je ing. Mihelčić shvatio da zapravo i nemaju zajedničkih tema.

Voda iznimne kvalitete i izdašnosti

Daleko bi nas odvelo spominjanje svih projekata u kojima je *Hidroprojekt-ing* sudjelovao. U tvrtki su posebice ponosni na to što su projektirali veliki uređaj za pročišćavanje otpadnih voda u Zadru, za koji su 2011. ing. Mihelčić i Ninoslav Rex, dipl. ing. građ., dobili nagradu *Kolos* u Opatiji. Ponosni su također što su bili uključeni u djelomičnu sanaciju glavnog kolektora u staroj luci u Dubrovniku te što su sudjelovali u gradnji sustava vodoopskrbe i odvodnje Vira, Nina i Privlake. Hvale se uređajem za pročišćavanje u Iloku, ali i

kanalizacijskim sustavom na Ugljanu. Okušali su se i u projektiranju i praćenju rada bioloških uređaja za pročišćavanje otpadnih voda.

Posebno je sretan što su uspjeli riješiti problem vodoopskrbe Požeštine zahvatima u aluvijalnim slojevima rijeke Orljave i prirodnih gorskih izvora s Papuka

No glavna su im djelatnost bili vodoopskrbni sustavi, a Mihelčić je osobno kao Požežanin sretan što su uspjeli riješiti problem vodoopskrbe Požeštine koja je početkom devedesetih godina prošloga stoljeća bila u gotovo u kolapsu i na rješavanje se tog problema više nije moglo čekati. Naime, oduvijek se smatralo da je za potpuno rješavanje problema vodoopskrbe glavnine naselja Požeške kotline nužna akumulacija Kamensko, koja je i dalje potrebna, osobito zbog navodnjavanja. Ipak, uspjeli su na neko vrijeme riješiti problem, ponajprije zahvatima u aluvijalnim slojevima rijeke Orljave i prirodnih izvora gorskih vodonosnika s Papuka. Voda iz crpilišta aluvija Orljave (*Zapadno polje* i *Luka*) najčešće ima povećane razine mangana i to zahtijeva preradu, dok su vode s brdskih izvora (zahvati na izvorštima Stražemanke, Veličanke i Dubočanke) visoke kakvoće

Zajednički snimak prve predsjednice ASCE-a Patricije Galloway s hrvatskom delegacijom na konvenciji 2003. godine

Na proslavi Grgureva u Požegi 2010. u društvu Vlade Bauera, jedinoga vinskog kardinala te pjevača i školskog kolege Čire Gašparca

i mogu izravno, uz dezinfekciju, odlaziti u vodoopskrbni sustav. Osim toga, izvori s obronaka Papuka visinskim položajem omogućuju vodoopskrbu bez utroška energije za crpljenje, a svojom izdašnošću, zajedno s izvorištima koja se istražuju, uz potpunu pokrivenost, zadovoljavaju planirane potrebe do 2031.

Uspješno su dogradnjom glavnih cjevovoda i vodospremnika riješili i problem vodoopskrbe sjevernog dijela Baranje, a pripreme su počele još 1984. kada su izgrađeni prvi vodovodi (Beli Manastir – Kneževi Vinogradi, Suza – Zmajevac – Batina i Beli Manastir – Branjin Vrh), dok su svi problemi baranjske vodoopskrbe riješeni tek nakon mirne reintegracije. Tada su neizbježni prof. Urumović i ing. Mihelčić s Mijom Petrovićem, dipl. ing. građ., iz *Hrvatskih voda* VGO Osijek osmislili istražne radove kako bi riješili osnovni problem tog područja – nedostatak dovoljnih količina podzemne pitke vode. Tada su uz postojeće crpilište *Livade* pokraj Belog Manastira (čija je voda također toliko kvalitetna da osim dezinfekcije ne zahtijeva nikakvu preradu) pronađena dva nova crpilišta – *Prosine* pokraj Kneževih Vinograda i najizdašniji *Topolje* pokraj istoimenog mjesta.

Ipak, vodu iz tih crpilišta treba prerađivati jer ima povećane koncentracije željeza, mangana, anorganskog amonijaka, sum-

porovodika i sl., ali i arsena, što je uglavnom značajka podzemnih voda istočne Slavonije, Vojvodine i dijela Mađarske. S tim su se problemom susretali i u rješavanju problema vodoopskrbe slavonske Podravine (Valpova, Donjeg Miholjca, Orahovice, Virovitice, Pitomače...). Zato su bili presretni kada su 2004., zbog planirane trase kanala Dunav – Sava, istražne bušotine podzemnih voda iz Gundinaca pomaknute nešto južnije, ispod autoceste Zagreb – Lipovac. Tada su nakon temeljitih istražnih radova, koje je vodio Željko Pekaš, dipl. ing. geol., iz *Hrvatskih voda*, pokraj Sikirevaca, na dubinama od

60 do 70 m pronađene podzemne vode iznimne kakvoće i velike izdašnosti (1000 l/s, a možda i više). To je crpilište postalo glavno u sustavu regionalnoga vodoopskrbnog sustava istočne Slavonije, za što je idejno rješenje *Hidroprojekt-ing* izradio još 1999. i iz kojeg se danas opskrbljuje cijelo jugoistočno područje Slavonije od Slavonskog Broda do Vinkovaca, Županje i granice sa Srbijom. I na to je ing. Dragutin Mihelčić osobito ponosan.

Crpilište Sikirevci danas opskrbljuje kvalitetnom vodom cijelo jugoistočno područje Slavonije od Slavonskog Broda do Vinkovaca, Županje i granice sa Srbijom

Neki detalji iz dosadašnjeg rada

Sve dosad izrečeno opisuje jednu bogatu i uspješnu karijeru koja bi ipak mogla izgledati gotovo obično. Jedan je uspješan inženjer i projektant s vremenom postao uspješan direktor i vlasnik, a takvih je primjera bilo puno, posebice u posljednjih dvadesetak godina. Bilo ih je uostalom i prije, a bit će ih sasvim sigurno i u budućnosti. No o tome da baš sve i nije toliko obično svjedoči odnos koji je Dragutin Mihelčić uspostavio sa svojim bivšim, sadašnjim ili budućim poslovnim partnerima. U mnogim se prigodama

Zajednički snimak svih sudionika *Dragecova turnira* u Požegi 2015.

moglo uočiti kako ga u svim sredinama, i to ne samo onima koje su vezane uz vodno gospodarstvo, susreću srdačno i radosno, ponegdje čak i s oduševljenjem koje se ne može odglumiti. Uostalom, to je čovjek koji je potaknuo jedan gotovo cjelogodišnji rekreativni teniski turnir koji se u organizaciji slavonskih vodo-vodnih komunalnih tvrtki održava već dvadesetak godina. Po njemu se i zove *Dragecov turnir*, a nastupaju samo teniski parovi. Turniri se održavaju vikendom i ovisno o vremenskim prilikama, i to u travnju u Iloku, u svibnju u Vukovaru, u srpnju u Požegi, u rujnu u Pitomači a u listopadu ili studenom u Virovitici. Ne treba posebno isticati da su takvi susreti praćeni obilnim gastronomskim užicima.

Sa svim je tim ljudima vrlo blizak i s vremenom, pričao nam je, svi počnu zajednički razmišljati što će im trebati u bližoj i daljnjoj budućnosti. Tada polako počinju shvaćati da svi zajednički rade na istom poslu. S vremenom ljudi međusobno steknu povjerenje koje prera- ste u prijateljski odnos koji nije isključivo vezan uz posao. Ponekad im se dostavi neka važna informacija koja bi im mož- da promaknula, a ponekad oni zatraže savjet kako bi se neki problem mogao riješiti i gdje bi se neka posebna oprema mogla nabaviti. Zanimljivo je da se Mi- helčićeva intenzivna druženja s ljudima iz struke ne odnose isključivo na ljude iz partnerskih tvrtke, nego čak i na one koji su mu izravni konkurenti na tržištu poput Zdenka Tadića, dipl. ing. građ., di- rektora i suvlasnika tvrtke *Hidroing* d.o.o. iz Osijeka. Nerijetko su Mihelčić i Tadić bili konkurenti na istim natjecajima, ali to nikad nije poremetilo njihov prijatelj- ski odnos. Sličan odnos Mihelčić njeguje i s direktorima i suvlasnicima splitskih tvrtki *Hidroing* i *Akvaprojekt* Zdenkom Čelanom, dipl. ing. građ., i Aljošom Fu- štarom, dipl. ing. građ., s kojima redovi- to svake godine ide na proljetne "đite" u jedrenju.

Mnogi tvrde da je Dragutin Mihelčić bio najbolji i najuspješniji predsjednik i DGIZ-a i HSGI-a, no svakako je sve te dužnosti obavljao naizgled ležerno i bez napora. Štoviše, nikad se nije osjetilo da

Zajednički snimak s dugogodišnjim suradnikom prof. dr. sc. Veselinom Simovićem, dobitnikom *Kolosa* za životno djelo 2011. godine

zbog njegovih brojnih obveza trpi bilo koja od tih dužnosti i gotovo nikada nije izostao sa sastanka. Uvijek je spremno prihvaćao i dodatne obveze, posebice ako su na bilo koji način mogle pomoći HSGI-u ili časopisu *Građevinar*. Uostalom, to čini i danas.

Mnogi tvrde da je bio najbolji i najuspješniji predsjednik i DGIZ-a i HSGI-a, a sve je to obavljao naizgled ležerno i bez napora te gotovo nikada nije izostao sa sastanka

Dovoljno se samo prisjetiti koliko je truda i vremena utrošio u organizaciju go- tovo svih dosadašnjih *Sabora hrvatskih graditelja* te u uvođenje i organiziranje cjeloživotnog obrazovanja. Radio je to uvjeren da je dobro za struku, ali i zato jer je odmah shvatio da to temeljnim društvima pruža mogućnost zarade za

svakodnevni rad. To koliko je bio u pravu posebice se osjeća danas kada je zbog ukidanja obveze prikupljanja bodova djelovanje mnogih društava smanje- no.

Nemjerljiva je bila i njegova uloga u osnivanju i radu Hr- vatske komore arhitekata i inženjera u graditeljstvu, a poslije i Hrvatske komore inženjera građevinarstva, čiji je počasni član od 2014. godine.

Na sastancima koje je vo- dio kao predsjednik HSGI-a ili Organizacijskog odbora Sabora hrvatskih graditelja imponirala su njegova jed- nostavnost i sažetost, ali i odlučnost i brzina u usva- janju i provođenju odluka koje je smatrao ispravnima ili dobrima. Uveo je praksu koja se održala do danas a prema kojoj se na početku svakog sastanka moraju razmotriti odluke s proš-

le sjednice i njihova provedba. Također je uveo pravilo, na koje se u početku i gundalo, da svaki sastanak mora početi točno u vrijeme kada je zakazan. Prije je uvijek počinjao s desetak-petnaestak minuta zakašnjenja, a mnogi su znali doći i mnogo poslije. U početku je bilo problema, ali je to vrlo brzo, nakon dva ili tri sastanka, postalo sasvim normal- no. I danas se tako radi. Naime oni koji namjeravaju doći stižu na vrijeme, a one koji neće doći ionako se ne isplati čeka- ti. Sličan je slučaj bio i na putovanjima ili izletima. Ljudi koji su poznavali Mihelčića znali su da se ne šali i da će autobus krenuti i zato su svi uvijek dolazili na vrijeme.

Svi su ga voljeli zbog njegove veselosti, pristupačnosti i brzine u odlučivanju, a gotovo su ga obožavali članovi stručnih službi kojima je suradnja s njim bila vrlo jednostavna i bez stresa. Ali i Dragec je volio sve svoje suradnike, pa se od njih i od članova Predsjedništva opro- stio u tako velikom stilu da se taj do-

Dragutin Mihelčić ispred zgrade u kojoj je sjedište *Hidroprojekta-ing*

Blizanci Fran i Tin Mihelčić

gađaj i danas prepričava. Naime, nakon što je na Skupštini HSGI-a održanoj u lloku 5. lipnja 2009. prestao obnašati dužnost predsjednika, sljedeći je dan sve sudionike Izborne skupštine odveo u Lipovac na seosko gospodarstvo njegova prijatelja Dražena Milinkovića, dipl. ing. stroj., direktora *Vinkovačkog vodovoda i kanalizacije d.o.o.* Tamo su svi bili pogošćeni pikantnim i masnim slavonskim specijalitetima i pićima, a pritom se nisu štedjeli ni oni koji inače paze na svaki zalogaj. Također su svi imali prigodu provozati se u pravim slavonskim kočijama, a domaćinu su u tome pomogli prijatelji uzgajivači konja. Sve je troškove toga gotovo cjelodnevno druženja osobno snosio dotadašnji predsjednik. Za neke je ta njegova gesta bila pomalo neobična i neočekivana, ali one koji ga dobro poznaju to nije previše iznenadilo jer su znali da je druželjubivi Dragec osobno ili preko svoje tvrtke sponzorirao mnoge kulturne i

sportske manifestacije, ali i da je bio, a vjerojatno je i sada, uključen u mnoge humanitarne akcije.

Od suradnika se u HSGI-u oprostio tako što je sudionike Skupštine u lloku odveo na jedno seosko gospodarstvo i pogostio ih pikantnim slavonskim specijalitetima i pićima

Umjesto zaključka

Teško je predstaviti nekoga koga dobro poznaješ i s kim te veže zajedničko druženje. Naime, uvijek postoji bojazan da će sve što se napiše djelovati pomalo navijački i da može djelovati poput reklame te da neće točno predstaviti ni osobu ni njegovo djelo. Međutim, doprinos Dragutina Mihelčića radu HSGI-a, ali i ostalim obli-

cima stručnog udruživanja, toliko je velik i važan da ga ni jedna pohvala ne može ni zasjeniti ni umanjiti.

Danas je taj vitalni sedamdesetogodišnjak u punoj kondiciji i dalje angažiran u *Hidroprojekta-ingu*, ali je i sretni djed dvojice razigranih petogodišnjih blizanaca Frana i Tina, sinova njegova sina Danka, inače arhitekta koji također radi u *Hidroprojekt-ingu*.

Iako je "direktor emeritus" svi znaju da druželjubivi i srdačni Dragec ne miruje i da je i dalje stalno u pokretu te da redovito rješava brojne probleme, najčešće mobitelom. Trenutačno je kao savjetnik gradonačelnika najviše zaokupljen pripremom natječajne dokumentacije za konačno i cjelovito rješavanje problema odvodnje Velike Gorice, grada u kojemu živi već gotovo četiri desetljeća. Dakako uz pomoć novca iz europskih fondova. Na sve ga to tjera njegova nemirna i znatiželjna narav, ali i radoholičarstvo, što je, kako se čini, njegova jedina ovisnost.